

la se smířit s tou radikální změnou okolností. Změny byly přesně to, co nesnášela nejméně, a přesto se Rose před několika hodinami rozhodla vytrhnout ji z domova, od všeho, co znala, a odvézt ji sem. Udělala dobře? Předtím se zdálo, že jí nic jiného nezbyvá, ale nespletla se?

„No tak, kočičko, převlečeš se a půjdeme spát,“ pobídla ji Rose a dělala, co mohla, aby z toho neznělo napětí a nejistota.

„Kde je Méďa?“ Maddie otevřela jedno oko.

„Tady. Bez Médi se nehne ani na krok, vidíš?“ Méďa byl ve skutečnosti opelichaný králík, kterého Maddie dostala jako malá, ale odjakživa se mu říkalo Méďa a už mu to už stalo.

„Kde mám knížku?“ Mínila knížku o starém Egyptě, kterou si na mámě vyprosila po výpravě do Britského muzea. Maddii přepadla posedlost mumii, pyramidami a vším egyptským, zkoumala cokoli, co o tom tématu objevila, až se z ní stal expert skoro jako nějaký kurátor muzea. Zmíněnou knížku četla doslova stokrát a znala ji nazpaměť, ale Rose stejně věděla, že ji ještě stokrát přečte. Byl to jeden ze spousty rituálů, které si Maddie poslední dobou osvojila, a Rose nestála o každém uvažovat nebo si dělat starosti. Malé děti jsou podivíni, říkají všichni. Každý taky říkal, že Madiiným obsektivním chováním se není třeba trápit, ale Rose tušila opak.

„Tady je,“ řekla Rose a vytáhla z tašky ohmatanou knížku. Díky bohu, že ji měla s sebou, když odpoledne vezla Maddii na kontrolu s astmatem. Při tom všem, co se pak dělo, by si na ni jistě nevzpomněla.

Maddii upokojilo, že knížka leží na polštáři vedle její hla-

vy, a nechala ze sebe stáhnout pomačkané a vlhké oblečení a natáhnout pyžamo. „Já nechci Bena 10,“ protestovala chabě a víčka jí padala s každým nádechem.

Rose dceru opatrně přikryla a zhasla stropní lampu s růžovým stínítkem s třásněmi. Chvilku počkala, až si oči zvyknou na tmu, a pak pod Maddiinu postel zastrčila balík, pořád ještě zabalený do prastaré deky z jejího dětství. Vzala hrnek s vlažnou čokoládou a zalezla si do druhé postele. Hladká studená prostěradla jí příjemně chladila horkou bolavou kůži. Zavřela oči a doufala, že spánek na sebe nedá dlouho čekat, ale nepřicházel, i když se celá chvěla vyčerpáním a víčka jí tížila. Unaveně se opřela o prošíváné velurové čelo postele a zahleděla se z okna do promoklé noci. Zdaleka ne poprvé od chvíle, kdy otočila klíčkem v zapalování, uvažovala, co to proboha provádí.

Neodbytné klepání na dveře nakonec přinutilo Rose rozlepit víčka. Netušila, kdy konečně usnula, ale připadalo jí, že spala pár vteřin. Promnula si oči, rozhlédla se a srdce se jí těžce rozbušilo, jakmile si vybavila, kde se to vlastně ocitla a proč.

„Ano?“ zavolala a neohrabaně se na posteli posadila.

„Rose? Zlato, tady Brian. Bylo deset, má milá. Nechtěli jsme vás budit dřív. Ale jestli máte hlad, Jenny vám udělá slaninu a toust.“

„Jéje, promiňte!“ zavolala Rose, vyskočila z postele a rozhlížela se po oblečení.

„Mám jí říct, že za deset minut?“ optal se Brian. Zřejmě musel vynaložit přímo diplomatické úsilí, aby jí a Maddii zajistil snídani.